

A vízesés sárkányai

-Na, hova menjünk ma kirándulni?

-A lépcsős vízeséshez!

-Megint?

-Igen! Anya, tudod, hogy arra felé lakik a legtöbb sárkány!

-Rendben, akkor menjünk oda. Mosolyogva, megadóan sóhajtok, kisfiam pedig már szalad is a hátizsákkal, pakolja a kincseket, apróságokat – anya, ez biztosan kell – hozza a sípot, pici elsősegély dobozát, mindent tudó bicskát, és persze egy nagy zacskó kekszet is, útravalónak. Aztán rám néz, angyali, lekenyerező tekintettel: -Ugye hozod? Persze... A Tripammer fánál otthagyjuk az autót az út mellett és irány az erdő! Az illatos, csendes, napfényes erdő. Ahol természetesen rengeteg sárkány is él, legalábbis kisfiam szerint.

-Mamaaaa! Ugye kimehetek a vízeséshez játszani? Naaaa, kérleeeek!!!

-Tudod, hogy ott most emberek vannak. Nem szabad. Veszélyes lehet.

-De mama, már tudom álcázni magam, és az emberek úgysem látnak! Olyan ügyetlenek, és hangosak, és vaksik is! Nem vennének észre!

-Jönnek aprók is, ők még igencsak jól látnak! Nem lehet. Legutóbb is, az a szőke kisfiú, nagyon is látott téged, még beszéltél is vele, pedig tudod, hogy ez tilos! Mi lesz, ha elmondja másoknak is, hogy itt élünk? Na? Akkor mi lesz?

-Akkor senki sem hisz majd neki, ahogy a nagyok sosem hisznek az apróknak. Pedig, ha tudnák! És különben is, az a kisfiú a kedvenc emberem! Különleges, hall engem, lát engem, ért engem, a mamája pedig beszélget a fákkal és a patakkal! Igazán, mama, tőlük nem kell félni! Kérleeeek... görbül sírásra a kissárkány szája. A mama pedig, ahogy annyiszor, fejét csóválva mosolyog.

-Rendben, menjünk, de meg kell ígéred, hogy nagyon óvatos leszel!

A kissárkány pedig már kacag is, boldogan ugrál és röpköd, fényes, zöldesbarna pikkelyein táncol a boldog, meleg, arany nyári napsugár.

Lassan sétálunk az árnyas erdőben. Hallgatjuk az apró patak csobogását, a tölgyfák suttogását, a madarak csevegését. Megvakargatjuk a Dagonyázó forrás malackájának a hátát, megkóstoljuk a hideg, semmihez sem hasonlítható, friss forrásvizet, majd követjük az ösvényt a páfrányokhoz. A völgy alján átkelünk a patakon, ugrálunk a köveken, és persze „véletlenül” csak-csak beletoccsanunk a csendesen csobogó, csilingelő, éneklő vízbe.

-Anya, halkan! Ne ébreszd fel a nagy kősárkányt! Ott alszik, látod? Ő az ilyen nagy melegben inkább szunyókál, itt lent, ahol hűvös van. Nem szereti, ha felkeltik!

-Rendben. Akkor csak halkan. Nem szeretnék egy morcos sárkányt a sarkamban.

-Vigyázz! Ne lépj arra a kőre, az egy kis kősárkány. Szegény, biztosan nem esne jól neki.

-Á, értem, akkor kikerülöm. Nem baj, ha vizes lesz? Összefröcskölttem.

-Nem, szereti a vizet. Pont azért bújt el a mederben.

Egyensúlyozunk a köveken, nevetünk, játszunk. Nézegetjük a sárkányokat – köveket, farönköket, leveleket,

göröngyöt, patakvizet, de még a napsugarakat és a felhőket is – persze csak óvatosan, nehogy felriasszuk álmából valamelyiket, mert az álmából felriasztott sárkány sosem jó. Kisfiam pedig mesél, mesél vég nélkül. Az égen cikázó fényásárkányokról, akik bújókákznak a falevelek közt. A patakban surranó vízásárkányról, aki nem alszik, hanem követ minket az úttal párhuzamosan folyó patakka. A félénk levélásárkányokról, akik a legjobb rejtőzködők, a morcos földásárkányokról, a kósárkányról, aki egy titkos barlangban lakik...

-...és képzeld, van egy kissárkány, aki a lépcsős vízésésnél szokott játszani, és a mamája mindig a pad mögötti erdőben bújik el, onnan figyel, és a kissárkány imád fröcskölni, meg apró sárgöröngyöket dobálni, és képzeld, akkorát tud ugrani! És a pikkelye zöldeabarna, de inkább zöld, és egészen puha, és a mamája már sötétbarna, és...

-Nézd, nézd, jönnek már!

-Látom, nem vagyok vak, ne lökdöss, te izgága!

-Izgága? Még hogy én? Na menj már odább, hadd lássam, na, húzd le a fejed!

-Húzd le te, mitugrasz!

-Mitugrasz? Te beszélsz? Aki egy pillanatra nem tud nyugton maradni? Te, te kétbalkezes rettenet! Legutóbb is miattad potyogtunk le!

A két parányi erdőtünder a lebegő fa gyökéréen taszigálta egymást, igyekezve minél jobb kilátást szerezni a az erdei ösvényre. Alattuk a patak már annyira kimosta kedvenc fájuk gyökérét, hogy az szinte a levegőben lógott a patak felett. Ez volt a megszokott leshelyük, innen figyelték az állatokat, az embereket, a szelet és az esőt, mindent, amiről naphosszat vitatkozni lehetett, meg persze alaposan kiszínezve szétkürtölni a hírt erdő szerte. Gilice és Galóca elválaszthatatlanok voltak, egymástól is, és az erdőtől is.

-A vízéséshez tartanak! Gyere, szóljunk a sárkányoknak!

-Ne, várj, kíváncsi vagyok mit csinálnak! Meg miről beszélnek! Lehet, hogy nem is arra mennek, hanem a hídon át a forráshoz! Vigyázz, észrevesznek!

A két gézengúz bebújt a gyökerek közé, ahonnan egymás pinduri kalapkájára felkapaszkodva igyekeztek kikandikálni, miközben az úton két ember közeledett...

-Most mit mondanak?

-A fák? Meséket suttognak egymásnak, hívogatják a madarakat, esőért sóhajtoznak, figyelmeztetik az őzikéket, hogy legyenek óvatosak, mert itt vagyunk, és... hm... mintha éppen finoman korholnának valakiket, hogy lassabban kergetőzzenek, mert letépi a levélkéiket.

-Ó, a szélsárkányok! Biztosan a kicsik játszanak a lombok között!

-Tényleg?

-Anya, te még a fáidnak sem hiszel? Pedig te érted, amit mondanak! Kérdezd meg a patakot, ha nem hiszed! Na?

-Hm... azt mondja, a sárkányok nem odafent vannak, hanem idelent. Hát, én egyet sem látok.

-Persze, mert te nagy vagy. Nem látod őket, pedig rólad még el is tudnám képzelni.

Mosolygok, ám hiába nézem így is, úgy is, hunyorogva vagy nagy szemet meresztve, vagy csak a sarkából

leselkedve, sárkányt nem látok. A kecses lebegő fa gyökerei közt egy pillanatra mintha megmozdulna valami, de nem. Mégsem. Csak káprázott a szemem.

-Uhh... látod?! Majdnem észrevett!!! Nem tudsz vigyázni! Kétbalkezes, esetlen!

-Ugyan már! A te kalapkádat látta meg! Mert nem tudsz még rendesen kapaszkodni sem! Ügyefogyott!

Bandukolunk az ösvényen, vagyis ahol lennie kéne. Óvatosan húzom félre a szűrős szederindákat, a csalán szőrös, csípős szárát. Nekem nem fáj, csak hűvös bizsergést érzek, a szeder viszont cudarul elbánik velem. A hatalmas páfrányok között nem is látszik a híd, ami a Barátság forráshoz vezetne, de most nem is oda tartunk. Megyünk tovább a vízeséshez és a sárkányokhoz. Sárkányok?!

-Látod, itt is vannak!

-Hol?

-Hát a páfrányok közt! Egy csomóan!

-Talán a hangjukat hallom. Surrogás. A páfrányok hangja olyan, mint a csendes, szemerkélő eső, de van itt még valami. Mintha apró teremtmények surrannának a levelek közt.

-Pont erről beszélek. Azok az erdei kissárkányok. Na jó, nem vagy reménytelen.

-Mama, itt van Gilice és Galóca! Azt mondják jön a szőke kisfiú a mamájával! Jaj de jó! Hadd játsszak vele, ígérem óvatos leszek!

Az ösvényen két ember közeledett a vízeséshez. Egy szőke kisfiú, álmodozó, komoly nagy szemekkel, és egy borzas, vörös hajú nő mókás, zöld nemezkalappal a fején, plüssmackós hátizsákkal. A kisfiú már ment is a vízhez, jobbra-balra nézve, mint aki keres valamit, aztán boldog „Itt van!” kiáltással mászott fel egyre feljebb, lelkes integetések közepette. A nő letette a hátizsákot a padra, kivette belőle a kecseszacskót, majd lement a vízesés lábánál lévő forráshoz, hogy igyon egy kicsit.

-Te is látod, amit én?

-Látom, persze, hogy látom, nem vagyok vak!

-Egy egész zacskó! Ki sincs bontva! A kedvencem! Mézes! Menjünk közelebb!

-Szerinted kibontja? Biztosan kibontja, ugye? Mi másért tette volna oda?

-Ööö... mondd csak, te is hallod amit én?

-Ööö... igen... éééés... ááááááááá!!!!

A két mihaszna az utolsó pillanatban reppent félre, amikor a pad mögötti erdőben lapuló mamasárkány csendben előkúszott, kitátotta a száját, és bekapta a zacskó szélét. Ám mielőtt eliszkolhatott volna az ízletes mézes keksszel, a borzas, vörös hajú nő előlépett a bokrok mögül, elsétált a padig és kényelmesen elhelyezkedett rajta. A mamasárkány épp, hogy el tudott bújni a pad alatt, Gilice és Galóca pedig a pad tuskó lábai mögül leselkedtek, hol a nőt, hol a zacskót, hol a sárkányt nézve. A sárkány hang nélkül, de zsákmányát határozottan védve vicsorgott a két tündérre, majd óvatosan kidugta az orrát, és vigyázva, hogy a mókás kalapos nő észre ne vegye, lassan, egyre és egyre közelebb hajolt a hön áhított zacskóhoz. Aztán csatt! Ám a fogak csak a levegőt harapták ketté, mivel az a fránya kalapos pont az utolsó pillanatban felvette

a zacskót, és kinyitotta! A sárkány bosszúsan forgatta a szemeit, dühösen fújt egyet, vigyázva, hogy zajt ne csapjon, a két izgó-mozgó tündérke pedig egymást tolvaj, taszigálva igyekezett felkapaszkodni a padra a nő háta mögött.

-Anya, gyere, nézd, itt van a kissárkány, csináltam neki medencét, hogy fürdeni tudjon! Alig van eső, szegényke nem tud pancsolni, mert a patakban sincs víz, a vizesés is csak csordogál. Nézd, itt egy kicsi helyen van egy mélyedés, kiszedtem a belepotyogott leveleket meg köveket, itt most tud fürdeni.

Kisfiam büszkén mutatja a sárkányfürdőt, amiben ugyan sárkányt nem látok, de a maszatos, elégedett arcocskája boldogan ragyog.

-Értem, és mitől vagy fülig sáros? Meg vizes?

-Na de anya. Ez egy vizesés. Az vizes. És játszottunk a kissárkánnyal. Imád sárgolyó csatát játszani!

-Remek. Most hol van?

-Ott ül a medencében. Téged néz.

-Hé, ereszd el te behemót! Az az enyém!

-Mi az, hogy? Az a miénk! Meg ne edd az egészset te falánk jószág! Húzd ki a nagy fejed a zacskóból, ha mondom!

-Hallod? Eressz minket is! Add már ide! Azok már csak morzsák, minek az neked???

-Ereszd máááár!!!

-Jön, vigyázz, itt jön! Bújj be! Gyorsan!

-Kincsem, ideje indulni! Lemegy a nap, sötétedik. Gyere menjünk! Köszönj el a sárkányodtól, és... te etted meg a mézes kekszet? Itt volt a padon...

-Anya, hiszen együtt voltunk. meg tudod, hogy én a másikat szeretem. A csokisat.

-Igen, de...

-Biztosan a mamasárkány volt. Ott lapul a pad alatt és morzsás a bajsza.

-Persze. Biztosan ő volt. Mert a sárkányok kekszet esznek. Tudom én is, persze. Még jó, hogy a zacskót meghagyta. Majd otthon kidobom.

-Anya, kibontod a csokisat? Éhes vagyok. Ja, és pár szemet hagyjunk itt a padon. A kissárkány is szereti.

A borzas vöröshajú nő kitett pár szem kekszet a padra, a többi a fülig maszatos kisfiúnak adta, az üres zacskót pedig begyömöszölte a plüssmackós hátizsákba. Aztán lassan elindultak vissza az úton, a csendes, alkonyi erdőn át. A mamasárkány megvárta, amíg elnyeli őket az ösvény.

-Gyere, ideje lefeküdni, és nézd, az apró ember hagyott itt neked egy kis finomságot.

-Két szem? Csak két szemet? Mamaaaa, neked csokimorzsa van a bajszodon!!!

-Látod, megint miattad vagyunk pácban! Menj már arrébb, a lábad a hátamban van!

-Mi az, hogy miattam? Te mondtad, hogy bújjunk be a zacskóba! A te ötleted volt!

-Mi lesz, ha kivisznek az erdőből? Jaj, mi lesz velünk?

-Ó jaj... mi lesz velünk? Édes Galócám, mi lesz?

-Jaj drága Gilicém, drága, drága Gilicém, mi lesz velünk???

-Anya, nézd, itt egy szemetes, szerintem kidobhatod a zacskót.

-Otthon majd.

-Inkább dobd ki itt. Légyszi...

A kukából lassan kikászálódott két megszeppent erdőtündér. Még éppen látták, ahogy a szőke kisfiú visszafordul az erdő szélén, és rájuk kacsint.